

Σάρα Τζίο

Το βλέμμα της
αγάπης

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE LOOK OF LOVE
Από τις Εκδόσεις Plume, Νέα Υόρκη 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το βλέμμα της αγάπης**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah Jio
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαντά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Karen Yardimli
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

© Sarah Jio, 2014

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: www.shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2016, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1544-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1545-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Σάρα Τζίο

Το βλέμμα της
αγάπης

*Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά*

*Για τους αγαπημένους φίλους που περπάτησαν μαζί μου
την πιο σκοτεινή μου ώρα και δεν άφησαν ποτέ το χέρι μου,
ειδικότερα τη Γουέντι Παρέιρα, τη Νάταλι Κούικ και την
Κλερ Μπίντγουελ Σμιθ. Αυτή είναι αληθινή αγάπη.*

Αν δεν έχεις κάποιον να αγαπάς, τίποτα δε μοιάζει λογικό.

Ε.Ε. Κάμινγκς

Πρόλογος

Παρίσι

1893

Λτο μοντέρνο πέμπτο δημοτικό διαμέρισμα κατά μήκος του ποταμού Σηκουάνα, η Ελοντί στέκεται δίπλα στο φορτωμένο με λουλούδια καρότσι της και παρακολουθεί τα ζευγάρια να περπατούν πιασμένα αγκαζέ. Η αγάπη, σκέφτεται, δεν είναι γραφτό της. Ω, ναι, θα μπορούσε να έχει αγόρι· κάποιο από εκείνα που σέρνουν τα καρότσια με τον πάγο ίσως· έναν αγρότη στην ύπαιθρο· έναν καπνοδοχοκαθαριστή· έναν από εκείνους τους τύπους έξω από την αγορά που γυαλίζουν τα παπούτσια των πλούσιων αντρών. Αλλά όχι. Παίρνει μια βαθιά ανάσα και τραβάει ένα στραπατσαρισμένο φύλλο από μια από τις παιωνίες που είναι στριμωγμένες μέσα σε μια λεκάνη με νερό. Όταν σηκώνει το βλέμμα της, βλέπει τον κόμη του Οβέρν, τον Λουκ Ντιμόντ, με το ημίψηλο καπέλο του να προεξέχει από το πλήθος γύρω του. Με τα μάτια του καρφωμένα στα δικά της, διασχίζει κάθετα τον λιθόστρωτο δρόμο, αποφεύγοντας παρὰ τρίχα ένα άλογο και μια άμαξα.

Ο κόμης επισκέπτεται συχνά το καρότσι της για να αγοράσει λουλούδια για τη σύζυγό του, Μαρσελίν, η σοβαρότητα της οποίας, το αυστηρό της πρόσωπο και τα οργισμένα μάτια της δεν

ταιριάζουν καθόλου με τη δική του πρόδηλη ευγένεια. Κι έτσι η Ελοντί μερικές φορές ονειρεύεται πώς θα ήταν η ζωή της αν ήταν κόμησσα, η δική του κόμησσα. Σηκώνει το βλέμμα της στα παράθυρα του πολυτελούς οικήματος που διατηρεί ο κόμης στην πόλη, ακριβώς απέναντι, και αναρωτιέται πώς είναι η ζωή στο εσωτερικό του.

«Χαίρετε», της λέει ο Λουκ βγάζοντας το καπέλο του.

«Χαίρετε», του απαντά εκείνη, λίγο σαστισμένη από την παρουσία του. «Τη συνηθισμένη σας επιλογή για την κόμησσα;»

Όπως ένας παραγωγός τσαγιού έχει ένα ειδικό χαρμάνι, ή ένας εστίατορας έχει ένα πιάτο που τον προσδιορίζει, η Ελοντί έχει ένα μπουκέτο που αποτελεί την υπογραφή της. Περιλαμβάνει αποκλειστικά πράσινα λουλούδια – ζίνιες, χρυσάνθεμα και τα δυσεύρετα αλλά απολύτως εκθαμβωτικά τριαντάφυλλα σε μια απόχρωση απαλού πράσινου. Το ξεχωριστό αυτό μπουκέτο το φτιάχνει μόνο μία φορά κάθε μέρα και το φυλάει στο πίσω μέρος του καροτσιού της για τον Λουκ.

Εκείνος δεν απαντά αμέσως: είναι χαμένος στα μάτια της. «Είναι πράσινα», λέει ξαφνικά.

Η Ελοντί κουνάει το κεφάλι της προβληματισμένη.

«Τα μάτια σου».

Χαμογελά. «Ναι».

«Είναι όμορφα».

«Ευχαριστώ, κύριε».

«Λέγε με Λουκ». Κάνει μια παύση. «Μπορώ να μάθω το όνομά σου, παρακαλώ;»

«Ελοντί».

«Ελοντί», επαναλαμβάνει παρατηρώντας τα λουλούδια μπροστά του. Το βλέμμα του σταματάει σε μια επιγραφή σκαλισμένη στο πλάι της χειρομάξας.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρωτά δείχνοντας την επιγραφή. «Amour vit en avant».

Η αγάπη συνεχίζει να ζει. Με αυτά τα λόγια την αποχαιρέτησε η μητέρα της στο νεκροκορέβατό της. «Μην εγκαταλείψεις την αγάπη, γλυκιά μου Ελοντί», είπε δακρυσζοντας. «Μη γίνεις σκληρή όπως εγώ. Να διατηρείς την αγάπη στην καρδιά σου. Να είσαι ανοιχτή σε εκείνη όταν έρθει, ακόμα και όταν οι περιστάσεις φαίνονται αδύνατες. Να την εμπιστευτείς. Και να μη φοβάσαι να αποτύχεις. Γιατί αν το κάνεις, αυτή θα συνεχίσει να ζει». Έβαλε το χέρι της πάνω στην εύθραυστη καρδιά της. «Θα ζει εδώ. Η αγάπη δεν πεθαίνει. Ζει».

«Τα γεμάτα νόημα λόγια της μητέρας μου είναι παρηγοριά για μένα», λέει η Ελοντί. «Με καθοδηγούν».

Ο Λουκ χαμογελά. «Θα ήθελα να κάνω μια αγορά».

Εκείνη νεύει. «Ένα μικρό μπουκέτο ίσως; Κάτι με—»

«Θα ήθελα να αγοράσω όλα τα λουλούδια στη χειράμαξά σου».

Κουνάει το κεφάλι της. «Δε μιλάτε σοβαρά».

«Μιλάω».

«Μα τι θα τα κάνετε όλα αυτά;» ρωτά χαμογελώντας. Σήμερα έχει μαζί της εκατοντάδες λουλούδια: υάκινθους, τριαντάφυλλα, μαθιόλες, τις πιο ευωδιαστές παιωνίες του καλοκαιριού.

«Θέλω να τα αγοράσω για σένα», λέει.

«Για μένα;» ρωτά σαστισμένη.

«Για σένα», απαντά. «Για να μη χρειαστεί να δουλέψεις σήμερα για να μπορέσεις να περιπλανηθείς και να απολαύσεις τη λιακάδα του Παρισιού». Αφήνει μια στοίβα χαρτονομίσματα στο χέρι της. «Θα περπατήσεις μαζί μου;»

Η Ζενεβιέβ, μια άλλη ανθοπώλισσα και φίλη της Ελοντί, άκουσε τη συζήτησή τους από απόσταση. «Πήγαινε», λέει χαμογελώντας. «Θα προσέχω εγώ το καρότσι σου».

«Πάμε;» λέει ο Λουκ προσφέροντας το χέρι του.

Η Ελοντί δεν έχει άλλη επιλογή· το παίρνει.

1

Πάικ Στριτ 2021, Διαμέρισμα 602, Σιάτλ

24 Δεκεμβρίου 2012

Rρατάω καλά το γκόλντεν ριτρίβερ μου, τον Σαμ, καθώς βάζω το κλειδί μου στο γραμματοκιβώτιό μου. Ο Μπέρναρντ ο θυρωρός σηκώνει το βλέμμα του από τα δέματα που ταξινομεί και γονατίζει δίπλα στον Σαμ για να ξύσει τα αυτιά του. «Καλημέρα, Τζέιν», λέει και με κοιτάζει χαμογελώντας. «Τα έμαθες; Λένε ότι θα χιονίσει απόψε. Τουλάχιστον δέκα εκατοστά».

Αναστενάζω. Οι παραγγελίες των λουλουδιών δε θα φτάσουν στην ώρα τους αν οι δρόμοι είναι παγωμένοι. Μαζεύω την αλληλογραφία μου και τις χριστουγεννιάτικες κάρτες από το κουτί και διασχίζω τον προθάλαμο μέχρι τα μπροστινά παράθυρα, τα οποία είναι στολισμένα με πολύχρωμα φωτάκια. Ο Σαμ μυρίζει το χριστουγεννιάτικο δέντρο στη γωνία ενώ κοιτάζω έξω. Η Πάικ Πλεις μόλις αρχίζει να ξυπνάει. Ατμός αιωρείται πάνω από την τέντα του αρτοποιείου *Μέριγονεδερ*, λίγο πιο κάτω. Οι ιχθυοπώλες ξεπλένουν με μάνικες το λιθόστρωτο μπροστά από τους πάγκους τους. Μια ομάδα ανυπόμονων τουριστών που κρατούν ομπρέλες (οι τουρίστες πάντα κρατούν ομπρέλες) κάνει μια στάση για μια φωτογραφία στην απέναντι πλευρά του δρόμου,

ενοχλώντας έναν γλάρο που έχει κουρνιαώσει σε μια πινακίδα από πάνω τους. Αφήνει μια στριγκλιά ενόχλησης και πετάει μακριά εκνευρισμένος.

«Ναι, αυτά εκεί είναι σύννεφα χιονιού», λέει ο Μπέρναρντ νεύοντας προς το παράθυρο.

«Πώς το ξέρεις;»

«Έλα εδώ», κάνει, ενώ σηκώνεται για να περάσει από τις διπλές πόρτες. Τον ακολουθώ έξω στον δρόμο. «Θα σου κάνω ένα μικρό μάθημα για τα σύννεφα».

Νιώθω το τσουχτερό κρύο στο πρόσωπό μου καθώς ανασαίνω τον παγωμένο αέρα, ο οποίος κουβαλά τις μυρωδιές αλεσμένων κόκκων καφέ και θαλασσινού νερού – αρωματικός και ταυτόχρονα αλμυρός. Το Σιάτλ. Ο Σαμ κουνάει την ουρά του χαρούμενος καθώς μια περαστική απλώνει το χέρι της για να τον χαϊδέψει.

Ο Μπέρναρντ δείχνει προς τον ουρανό. «Τα βλέπεις αυτά; Είναι θυσανοστρώματα».

«Θυσανο-τι;»

Χαμογελά. «Είναι οι πρώτοι σχηματισμοί σύννεφων που βλέπεις πριν από μια χιονοθύελλα. Παρατήρησε πόσο λεπτά και γεμάτα κυματισμούς είναι, σαν το χιόνι που πέφτει».

Τα μελετώ με περιέργεια, λες και κρύβουν κάποιο μήνυμα γραμμένο σε μετεωρολογικά ιερογλυφικά. Μια γλώσσα που ίσως να κατάφερα να αποκωδικοποιήσω αν συνέχιζα να κοιτάζω τα σύννεφα για αρκετή ώρα.

«Τώρα, δεξ πιο πέρα στον πορθμό», λέει δείχνοντας τα μακρινά σύννεφα που παραμονεύουν πάνω από τον κόλπο Έλιοτ. «Αυτά είναι τα σύννεφα χιονιού που πλησιάζουν. Είναι πιο βαριά, πιο σκοτεινά». Κάνει μια παύση και ακουμπά το χέρι του στο αυτί του. «Και άκου. Το ακούς;»

Κουνάω το κεφάλι μου. «Ποιο;»

«Το πόσο πνιχτός ακούγεται ο αέρας». Νεύει. «Πάντα υπάρχει μια ανεξήγητη σιωπή πριν από μια χιονοθύελλα».

Ο Σαμ κάθεται στα πόδια μου στο πεζοδρόμιο. «Ίσως να έχεις δίκιο. Υπάρχει κάτι απόκοσμο ήσυχο αυτό το πρωινό». Σηκώνω ξανά το βλέμμα μου στον ουρανό, αλλά αυτή τη φορά κάτι με κάνει να κοιτάξω πιο προσεκτικά. «Βλέπεις ποτέ πράγματα στα σύννεφα; Εικόνες; Πρόσωπα;»

Χαμογελά. «Βλέπω. Αλλά αυτό που βλέπω εγώ μπορεί να διαφέρει από αυτό που βλέπεις εσύ. Τα σύννεφα δημιουργούν ψευδαισθήσεις». Κάνει μια μεγάλη παύση. «Νομίζω ότι μας δείχνουν αυτό που θέλουμε να δούμε».

Έχει δίκιο. Όντως βλέπω κάτι, που με ξαφνιάζει λίγο. Κουνάω γρήγορα το κεφάλι μου. «Τότε, δε σου λέω τι βλέπω, επειδή θα με κοροϊδέψεις».

Ο Μπέρναρντ χαμογελά.

«Εσύ τι βλέπεις;» ρωτώ.

«Ένα σάντουιτς με ροσμίφ», απαντά χαμογελώντας και μετά βάζει το χέρι στην τσέπη του. «Α, παραλίγο να το ξεχάσω. Αυτό ήρθε για σένα». Μου δίνει έναν ροζ φάκελο. «Ο ταχυδρόμος το άφησε κατά λάθος στο γραμματοκιβώτιο της κυρίας Κλάιν».

«Ευχαριστώ», λέω χώνοντας γρήγορα τον φάκελο στην τσάντα μου μαζί με την υπολοιπη αλληλογραφία – κατά κύριο λόγο μια συλλογή από ανεπιθύμητες χριστουγεννιάτικες κάρτες. Τέλειες, χαρούμενες, χαμογελαστές οικογένειες που ποζάρουν στην κάμερα – αυτό κι αν είναι ψευδαισθήση.

«Καλά Χριστούγεννα», εύχεται ο Μπέρναρντ καθώς ο Σαμ αρχίζει να τραβάει το λουρί του.

«Καλά Χριστούγεννα», απαντώ. Οι λέξεις αντηχούν στο κεφάλι μου καθώς στρίβω στη γωνία. Καλά Χριστούγεννα. Δε νιώθω καλά· αλλά πάλι ποτέ δε νιώθω καλά αυτή την εποχή του χρόνου.

Στρίβω στη γωνία και γνέφω στον Μελ, που έχει το κιόσκι με τις εφημερίδες στην Πάικ Πλέις. Μου κλείνει το μάτι και δείχνει το γκι που κρέμεται από την τέντα. «Ένα φιλί για τον γερο-Μελ;»

Χαμογελώ δήθεν συνεσταλμένα, και ο Μελ συνοφρυώνεται. «Ούτε καν την παραμονή των Χριστουγέννων, Τζέινι;»

Σκύβω και του δίνω ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο. «Ορίστε». Χαμογελώ. «Είσαι ικανοποιημένος τώρα;»

Ακουμπά το μάγουλό του και προσποιείται ότι έχει παραλύσει. «Η καλύτερη μέρα της ζωής μου», σχολιάζει. Ο Μελ είναι τουλάχιστον εβδομήντα ετών. Έχει το κιόσκι σαράντα χρόνια, ίσως και παραπάνω. Ένας κοντός, φαλακρός άντρας, με μπυροκοιλιά, που φλερτάρει με κάθε γυναίκα στην αγορά και μετά επιστρέφει στο σπίτι του, σε ένα μικρό διαμέρισμα, δύο τετράγωνα πιο πάνω στον λόφο, όπου ζει μόνος του.

«Η Αντέλ μου λάτρευε την παραμονή των Χριστουγέννων», λέει. «Λάτρευε το γκι. Τη γιόρταζε σε όλη της τη μεγαλοπρέπεια, με ψητό και δέντρο και φωτάκια».

Ακουμπώ το χέρι μου στο μπράτσο του. Παρόλο που η γυναίκα του πέθανε πριν από οχτώ χρόνια, μιλάει για εκείνη σαν να έφαγαν μαζί πρωινό σήμερα. «Το ξέρω ότι σου λείπει πολύ».

Σηκώνει το βλέμμα του στα σύννεφα και αναρωτιέμαι τι να βλέπει. «Κάθε αναθεματισμένη μέρα», λέει. Διακρίνω τη θλίψη στα μάτια του, αλλά η έκφρασή του αλλάζει όταν μια γυναίκα, γύρω στα εβδομήντα, πλησιάζει στο κιόσκι. Είναι ψηλή και δίπλα στον Μελ θυμίζει το Κολούμπια Σέντερ, που ξεχωρίζει πλάι στο πολύ μικρότερο Φορθ εντ Πάικ Μπίλντινγκ. Έχει ασημόγκριζα μαλλιά και καλοφτιαγμένα χαρακτηριστικά. Κομψή με μια σειρά μαργαριτάρια γύρω από τον λαιμό της, αναμφίβολα ήταν πολύ όμορφη στα νιάτα της.

«Έχετε τους *Τάιμς* – τους *Τάιμς* του Λονδίνου;» ρωτά με έναν τόνο που μαρτυρά απογοήτευση. Η φωνή της είναι απότομη, επιβλητική, και ακούω τη χαρακτηριστική κοφτή βρετανική προφορά.

Βλέπω τους δυο τους στραμμένους ο ένας προς τον άλλον και η όρασή μου θολώνει λίγο, όπως συμβαίνει μερικές φορές. Τρίβω τα μάτια μου καθώς ο Μελ χαμογελά πρόσχαρα στην καθω-

σπρέπει πελάτισσά του. «Τους *Τάμς*;» αναφωνεί. «Κυρία μου, με όλο τον σεβασμό, εδώ είναι Σιάτλ, όχι Αγγλία».

Τα μάτια της γυναίκας μισοκλείνουν. «Κάθε σωστό κιόσκι θα έπρεπε να τους έχει. Είναι η μόνη εφημερίδα που αξίζει να διαβάξει κάποιος». Ρίχνει μια εξεταστική ματιά στα περιοδικά και στις εφημερίδες. «Κυκλοφορούν τόσα σκουπίδια πια».

Ο Μελ με κοιτάζει σηκώνοντας το φρύδι του καθώς η γυναίκα τακτοποιεί τον γιακά της καπαρντίνας της και απομακρύνεται εκνευρισμένη.

Προς στιγμή δείχνει σαστισμένος, προτού σχηματιστεί ένα στραβό χαμόγελο στο πρόσωπό του. «Σνομπ!» σχολιάζει. «Οι πλούσιοι νομίζουν ότι ο κόσμος τούς ανήκει».

Ρίχνω μια ματιά πάνω από τον ώμο μου και τριβώ ξανά τα μάτια μου, προσέχοντας να μην πασαλειφτώ με τη μάσκαρα που φόρεσα λίγο πριν, και τότε θυμάμαι το ραντεβού που έχω αύριο με τη δρα Χέλερ, τη νευρολόγο που επισκέπτομαι σχεδόν όλη μου τη ζωή. Η Βρετανίδα έχει εξαφανιστεί πίσω από τη γωνία. «Ίσως απλώς να είναι δυστυχοισμένη», λέω. «Η γιαγιά μου έλεγε ότι τις περισσότερες φορές οι άνθρωποι δε θέλουν να είναι αγενείς: απλώς είναι η θλίψη τους που εκδηλώνεται με αυτό τον τρόπο».

Και ξαφνικά ξυπνά μια ανάμνηση από την παιδική μου ηλικία, όταν η πρώτη φορά που βίωσα βαθιά θλίψη ήταν την ίδια μέρα που πρόσεξα μια αλλαγή στην όρασή μου. Ήμουν τεσσάρων ετών και στεκόμουν στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας της μητέρας μου. Η μαμά καθόταν καμπουριασμένη πάνω στο κρεβάτι της και έκλαιγε με λυγμούς καλύπτοντας το πρόσωπό της με τα χέρια της. Οι κουρτίνες ήταν καλά τραβηγμένες, και το σκοτάδι κάλυπτε τους τοίχους. Ο πατέρας μου ήταν όρθιος πίσω της, ικετεύοντάς τη να τον συγχωρήσει. Κρατούσε μια βαλίτσα στο χέρι του και εκείνη τη μέρα θα έφευγε για το Λος Άντζελες με μια γυναίκα που είχε γνωρίσει. Είπε ότι θα την παντρευόταν. Ο μπαμπάς ήταν ερωτευμένος, και η καρδιά της μαμάς είχε ραγίσει.

Δε θυμάμαι το πρόσωπο του πατέρα μου ή τα ακριβή λόγια που αντάλλαξαν εκείνο το βροχερό πρωινό του Σιάτλ. Θυμάμαι μόνο τη θλίψη της μητέρας μου, και όταν ο πατέρας μου ακούμπησε το χέρι του πάνω στον ώμο της, σαν να έλεγε «Σε παρακαλώ, συγχώρησέ με», ανοιγόκλεισα γρήγορα τα βλέφαρά μου. Ήταν λες και τα μάτια μου είχαν θολώσει τελείως, όχι από τα δάκρυα, αλλά από κάτι εσωτερικό. Θυμάμαι ότι έκανα ένα βήμα πίσω, τρίβοντας τα μάτια μου, και βγήκα παραπατώντας στον διάδρομο, όπου περιμένα μέχρι να βγει ο πατέρας μου από την πόρτα. Ακόμα κι αν σκόπευε να μου πει «αντίο», δεν τα κατάφερε. Κι έτσι μας εγκατέλειψε – ο Φλιν, ανυποψίαστος, έβλεπε τηλεόραση στον καναπέ· εγώ, μπερδεμένη και μισότυφλη στον διάδρομο· η μαμά να κλαίει τόσο δυνατά, που αναρωτιόμουν μήπως πέθαινε.

Το μόνο που ήθελα ήταν να της φτιάξω τη διάθεση, κι έτσι εκείνο το πρωί, με χέρι που έτρεμε της πρόσφερα ένα φλιτζάνι καφέ. Την είχα δει εκατοντάδες φορές να αλέθει τους κόκκους και να τους βάζει στην καφετιέρα χειρός· επιστρατεύοντας το κουράγιο μου το δοκίμασα μόνη μου. Αλλά η όρασή μου ήταν ακόμα θολή και το έκανα τελείως λάθος, και η μαμά έσπευσε να μου το πει.

«Τι είναι αυτό;» είπε απότομα.

«Σου έφτιαξα καφέ», απάντησα με στριγκιά φωνή.

Χαμήλωσε το βλέμμα της στην κούπα του καφέ και κούνησε το κεφάλι της, μετά κατευθύνθηκε αργά προς τον νεροχύτη και την άδειασε.

Συγκράτησα τα δάκρυά μου καθώς την παρακολουθούσα να επιστρέφει στην κρεβατοκάμαρά της. Ο μπαμπάς είχε απογοητεύσει τη μαμά – και την είχα απογοητεύσει κι εγώ. Έπειτα από μία ώρα ήρθε η γιαγιά και μου εξήγησε ότι η θλίψη έχει έναν τρόπο να θέτει υπό τον έλεγχό της τη συμπεριφορά μας. Δεν ξέχασα ποτέ αυτά τα λόγια, ή το ότι η γιαγιά ενημέρωσε τη μαμά,

και οι δύο τους με πήγαν στο νοσοκομείο όταν τους είπα για τα μάτια μου, εξακολουθώντας να βλέπω ελαφρώς θολά μία ώρα αργότερα. Έπειτα από μια μαγνητική τομογραφία που δεν κατέληξε σε κάποιο αποτέλεσμα και ένα τσίμπημα βελόνας στο μπράτσο που με έκανε να κλάψω, γύρισα στο σπίτι με ένα αυτοκόλλητο και ένα γλειφιτζούρι κεράσι. Δε μιλήσαμε ξανά για τον μπαμπά. Και ακόμα και τώρα, όσο κι αν προσπαθώ, δεν μπορώ να φέρω στον νου μου το πρόσωπό του. Στα μάτια του μυαλού μου, παραμένει μόνιμα θολός.

Ο Μελ ανασηκώνει τους ώμους του καθώς κόβει με κοπίδι το σκοινί από μια στοίβα εφημερίδες.

«Λοιπόν», συνεχίζω. «Πηγαίνω στο μαγαζί. Θα έχει πολλή δουλειά σήμερα. Πέρυσι η Λο δημιούργησε μια σύνθεση με αλεξανδριανά, λιόπρινα και άγρια τριαντάφυλλα, και λόγω τιμής κάθε κοσμική κυρία σε αυτή την πόλη θέλει τέσσερις για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι της». Αναστενάζω. «Προφανώς αυτό δεν είναι κακό. Απλώς σημαίνει ότι μέχρι να τελειώσει αυτή η μέρα» –κάνω μια παύση και σηκώνω τα χέρια μου– «αυτά τα χέρια θα έχουν πάθει αρθρίτιδα».

«Μη δουλεύεις τόσο σκληρά, Τζέινι. Ανησυχώ για σένα».

«Μου αρέσει που ανησυχείς για μένα», σχολιάζω χαμογελώντας αχνά. «Όμως μπορώ να σε διαβεβαιώσω ότι η ζωή μου δεν εμπνέει ανησυχία. Ξυπνάω, πηγαίνω στο ανθοπωλείο και μετά επιστρέφω στο σπίτι. Απλό, χωρίς δράματα. Δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας».

«Γλυκιά μου, γι' αυτό ανησυχώ για σένα», συνεχίζει ο Μελ. «Θα ήθελα να σε δω λίγο πιο χαλαρή, να βρεις κάποιον».

Χαμογελώ και χαϊδεύω το κεφάλι του γκόλντεν ριτριβερ μου. «Έχω ήδη κάποιον», απαντώ. «Τον Σαμ».

Ο Μελ μού ανταποδίδει το χαμόγελο καθώς τον αποχαιρετώ. «Θα σου κάνω προξενιό με έναν καλό ιχθυοπώλη που γνώρισα χτες. Λέγεται Ρόι. Θα μπορούσε να σου ετοιμάσει ένα ωραίο δείπνο με ψάρια κάποια στιγμή».

«Να το κάνεις, Μελ», λέω στριφογυρίζοντας τα μάτια μου παιχνιδιάρικα καθώς οδηγώ τον Σαμ προς το διπλανό τετράγωνο και ανοίγω την πόρτα του αρτοποιείου *Μέριγουεδερ*. Η Ιλέιν με χαιρετάει από τον πάγκο της. Τα σκούρα μαλλιά της είναι πιασμένα σε μια περιποιημένη αλογοουρά. Έχει λίγο αλεύρι στο μάγουλό της.

«Καλημέρα», κάνω. Ο Σαμ σηκώνεται και στηρίζει τα μπροστινά του πόδια στον πάγκο, περιμένοντας να του πετάξει η Ιλέιν ένα μπισκότο για σκύλους στο στόμα. Το αρτοποιείο μυρίζει καμένη ζάχαρη και μαγιά, φρεσκοψημένο ψωμί. Με άλλα λόγια, μυρίζει παραδεισένια.

Η Ιλέιν, ιδιοκτήτρια τρίτης γενιάς του αρτοποιείου, έγινε φίλη μου όταν ανέλαβα το ανθοπωλείο της γιαγιάς μου πριν από πέντε χρόνια. Μας έδωσε η κοινή μας αγάπη για τα κρουασάν σοκολάτας και τις λευκές παιωνίες, και συνεχίζουμε να τα ανταλλάσσουμε τακτικά. Σκουπίζει το μέτωπό της. «Έχουμε δεχτεί σαράντα εννέα παραγγελίες για πίτα πεκάν την τελευταία μία ώρα. Μάλλον δε θα πάω καθόλου στο σπίτι απόψε». Τα καμπανάκια στην πόρτα κουνουνίζουν και γυρίζοντας βλέπω να μπαίνει ο άντρας της, ο Μάθιου.

«Γλυκέ μου!» αναφωνεί χαρούμενα εκείνη πίσω από τον πάγκο. Ο Μάθιου, ένας αρχιτέκτονας με τραχιά ομορφιά, μας πλησιάζει και γέρνει πάνω από τον πάγκο για να της δώσει ένα φιλή. Η ζωή τους κάνει τους πάντες γύρω τους να ζηλεύουν λίγο: έχουν δύο όμορφα παιδιά, ένα σπίτι στη Χέμλιν Στριτ με θέα το Μόντλεϊκ Κατ, με έναν κήπο που θα ενέκρινε ακόμα και η Μάρθα Στιούαρτ, η γκουρού του λάιφ στάιλ, και ένα κοτέτσι στην πίσω αυλή που τους προμηθεύει με απεριόριστα φρέσκα αυγά.

«Πήρες το Lego που ήθελε ο Τζακ;» ρωτά η Ιλέιν στριφογυρίζοντας τη βέρα της στο δάχτυλό της.

«Το πήρα», απαντά ο Μάθιου ακουμπώντας μια σακούλα πάνω στον πάγκο. «Α, και αγόρασα στην Έλι εκείνη την κούκλα, τη Μικρή Αμερικανίδα που έλεγε».

Η Ιλέιν ξεφυσά. «Ευτυχώς, διαφορετικά φέτος ο Αϊ-Βασίλης θα αποτύγχανε παταγωδώς». Γυρίζει σ' εμένα. «Αυτός ο άντρας είναι ο σωτήρας μου».

Ο Μάθιου χαμογελά. «Γνώρισες τον καινούργιο γείτονα;»

Η Ιλέιν κουνάει το κεφάλι της.

«Τον χαιρέτησα σήμερα το πρωί», συνεχίζει ο Μάθιου. «Η γυναίκα του πέθανε πέρυσι. Μόλις μετακόμισε από το Σικάγο. Σκέφτηκα να τον καλέσουμε αύριο στο χριστουγεννιάτικο δείπνο».

«Βέβαια», αποκρίνεται η Ιλέιν. «Αν πιστεύεις ότι θα ήθελε να έρθει».

Ο Μάθιου ανασηκώνει τους ώμους του. «Μετακόμισε πρόσφατα στην πόλη. Είμαι σίγουρος ότι δεν ξέρει κανέναν. Και άλλωστε, η κόρη του είναι περίπου στην ηλικία της Έλι».

Ενώ η Ιλέιν είναι ανοιχτή και φιλόξενη, ο Μάθιου είναι υπερβολικός. Στο δείπνο των Ευχαριστιών στο σπίτι τους, κάθισα απέναντι από έναν πρόσφατα διαζευγμένο συνάδελφο του Μάθιου με μπιροκοιλιά και μια μόνιμα συνοφρυωμένη έκφραση. Η Ιλέιν με έπιασε στην κουζίνα και παραπονέθηκε ότι, αν περνούσε από το χέρι του Μάθιου, θα καλούσε όλο το Σιάτλ για δείπνο.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα», κάνει η Ιλέιν. «Πες του ότι είναι καλοδεχούμενος».

Ο Μάθιου νεύει και μετά γυρίζει προς εμένα. «Έχεις κανονίσει κάτι για τα Χριστούγεννα; Ξέρεις ότι είσαι πάντοτε ευπρόσδεκτη, Τζέιν. Και ποιος ξέρει, ίσως να τα βρεις με τον καινούργιο μας γείτονα».

Απαντώ στο κλείσιμο του ματιού του στριφογυρίζοντας τα μάτια μου. «Είσαι αδιόρθωτος, Μάθιου».

Γεννημένη κατά τη διάρκεια
μιας χριστουγεννιάτικης χιονοθύελλας,
η Τζέιν Ουίλιαμς διαθέτει ένα σπάνιο
χάρισμα: την ικανότητα να βλέπει πραγματικά
την αληθινή αγάπη. Η Τζέιν, που έχει περάσει δύσκολα
παιδικά χρόνια και έχει καταλήξει να είναι μοναχική
και αθεράπευτα ρομαντική, λαμβάνει μια κάρτα για
τα είκοστά ένατα γενέθλιά της από μια μυστηριώδη γυναίκα.
Πρέπει να εντοπίσει και να αναγνωρίσει τους έξι τύπους
αγάπης πριν από το ηλιοβασίλεμα των τριακοστών
γενεθλίων της, ειδάλλως την περιμένουν σοβαρές
συνέπειες. Όταν η Τζέιν ερωτεύεται έναν αρθρογράφο
ιατρικών θεμάτων που δεν πιστεύει
στον έρωτα, φοβάται ότι η μοίρα της
είναι προκαθορισμένη.
Ή μήπως όχι;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17895

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ